

Leugens

Ik kan niet zeggen dat ik een slechte jeugd heb gehad, maar er waren donkere tijden. Tijden van familiedrama's, tijden van ziektes en dood, tijden waarin ik me liever verstopte in het donkerste hoekje van dit universum. Toen liet mijn kinderlijke onwetendheid me dat nog toe, maar we weten allemaal dat er een moment komt dat je je niet meer kan verstoppen. Dat onontkoombare moment dat ons volwassen ~~maakt~~ hoort te maken, maar wat als je dat niet wilt? Dat is wat de maatschappij 'ontkenning' noemt, ik noem het leugens; Al de onwaarheden die je jezelf wijsmaakt om ongestoord verder te kunnen gaan met je zorgeloze leventje. Elk moment dat je in die leugen leeft, wordt deze groter, tot ze je helemaal opslokt. Sinds dat mijn bompapa gestorven is, leef ik in een leugen.

Vanaf het moment dat de verpleegster de deur van de wachtzaal opendeed en zei: "Ik moet u spijtig genoeg mededelen dat meneer zonet is overleden, we zijn alles nog even op orde aan het leggen. U kan zo meteen bij hem."

Toen begon de leugen. Mijn leugen. Dat was het moment waarop ik het liefst had willen neerstorten, maar toen ik rondkeek zag ik dat de anderen mij al voor waren. Ik zag hoe tranen en verdriet de plaats innamen van hoop. De hoop die we nog hadden toen het ziekenhuis om vijf uur 's ochtends belde om te zeggen dat het niet goed ging met mijn bompapa. Ik zag hoe mijn moeder brak in tienduizenden stukjes, bevroren in tijd. Mijn moeder, mijn grootste voorbeeld. Er is niemand zo sterk als zij, niemand die zoveel emotioneel verlies heeft moeten verdragen als zij. Mijn moeder is een held zonder cape, een held die niemand kent. Ik bewonder haar voor de pijn die zij heeft moeten doorstaan, zowel fysiek als emotioneel. Ik wil zijn zoals haar, sterk en onafhankelijk. Dat ik haar toen zag breken, brak mij. Dus besloot ik vanaf dat moment, om mijn emoties netjes op te vouwen en ze in een doos achter in mijn hoofd te bewaren.

Ik zal sterk blijven. Ik zal een steun zijn.

De irreële gedachten van een zestienjarige.

Een kwartier lang weergalmdde iedereen gesnik in mijn oren, terwijl ik in het niets staarde. Ik heb nooit echt geweten hoe ik met verdriet moest omgaan. Mijn verdriet. Een anders' verdriet. Ik voel me ongemakkelijk als mensen in mijn bijzijn huilen; ik weet nooit echt hoe ik moet reageren en wil het liefst gewoon de kamer uitlopen. Mijn eigen verdriet verstopt ik onder de lagen van mijn huid, ik vind het een zwakheid en zwakheden toon je niet aan de buitenwereld. Na een kwartier kwam de verpleegster terug. "Jullie kunnen hem nu bezoeken", zei ze. Ze zei het op een empathische maar toch afstandelijke manier. Het was alsof ze dit allemaal uit haar

hoofd had geleerd, alsof ze net zoals mij wist hoe ze een emotieloze robot kon worden.

~~Ik mocht haar niet.~~

Toen we zijn kamer op intensieve zorgen binnenstapten, voelde ik de sfeer verzwaren. Daar lag hij dan. Mijn bompapa. De verpleegsters hadden hem zo stijf als een plank gelegd, waardoor ik niet anders kon dan ontkennen dat dit mijn grootvader was. Mijn eerste ~~leugen~~ ontkenning. Zijn handen waren gevouwen op zijn buik en zijn huid had een gele tint. Ik durfde hem niet aan te raken noch aan te kijken. Ik weet niet hoe lang we daar zaten, ik weet alleen dat iedereen hilde behalve mijn nonkel en ik. Wij bleven beide staren naar alle mogelijkheden die hadden kunnen zijn.

De dagen daarop waren emotioneel. ~~Mijn lichaam lag aan diggelen en ik had het niet door.~~ Ik ging verder. Alles was een waas. Eerst weigerde ik naar school te gaan en probeerde de routine van mijn dagelijkse sleur te vervullen. Uiteindelijk ging ik wel terug naar school, waar de dood van mijn grootvader als een spandoek boven mijn hoofd werd uitgehangen.

Leerkrachten condoleerde me, mensen die ik haatte en die waarschijnlijk ook mij niet mochten. Ik vond het vreselijk egoïstisch van hen dat ze steeds weer naar me toe kwamen om te vragen of alles goed ging. Misschien deden ze het met de beste bedoelingen, misschien waren ze gewoon erg nieuwsgierig. Ik wilde gewoon verder en ik wilde er niet aan herinnerd worden, ik had niemands' sympathie nodig. Want mijn emoties zaten in een doos, en die doos ging een tijdje lang niet geopend worden. Mijn vriendinnen konden mij eerst wel afleiden, tot uiteindelijk het onontkoombare er aankwam.

De regeling van de erfenis.

11 jaar geleden werd duidelijk dat mijn bompapa niet meer voor zichzelf kon zorgen. Mijn nonkel wou hem naar een bejaardentehuis doen en dat was hem bijna gelukt, als mijn moeder haar huis niet had verkocht om met haar kinderen bij haar geliefde vader te gaan wonen. Dit was niet altijd gemakkelijk en soms vergaten we dat we zeer veel van hem hielden. 10 jaar lang tikte de tijd genadeloos door en wij vonden de aanwezigheid van mijn bompapa vanzelfsprekend. Tot nu.

Het werd al snel duidelijk dat we moesten verhuizen, mijn broer kocht een huis voor ons in Brasschaat zodat we dichterbij woonden.

Ik liet alles achter: mijn vriendinnen, mijn school, mijn leven. Ik vond het allemaal goed, althans dat dacht ik toch. Ik dacht zelfs dat ik alles had verwerkt. ~~domme ik~~. Ondertussen zag ik hoe mijn moeder gebogen ging onder dit alles, dat motiveerde me om mezelf nog meer voor te liegen. Ik deed alles om te kunnen ontkennen dat ik gebroken was door het overlijden

van mijn grootvader. Het liefst had ik zijn bestaan met 1 zwaai uitgeveegd, maar dat was onmogelijk. Samen met mijn broers, verbouwde ik het huis in Brasschaat en twee maanden zomervakantie gingen als een waas voorbij.

Uiteindelijk gingen we officieel in het nieuwe huis wonen, in de veronderstelling dat alles beter ging gaan. Wat hadden wij het mis! Deze verhuis was alles wat mijn leugen nodig had om als een zwarte wolk boven mijn hoofd te zweven. Het verstikte me bijna. Het werd inmiddels erg moeilijk voor me om ons vorige huis te betreden. Ik werd er altijd zenuwachtig en geïrriteerd. Mijn moeder dacht dan dat ik gewoon een lastige puber was. In werkelijkheid voelde ik hoe de leugen onder mijn huid onrustig werd. Ik voelde hoe het monster van verdriet mijn keel dichtkneep en hoe hard ik ook vocht, het wilde niet loslaten. Dit monster was geen vreemde voor me, het bezocht me ook toen ik nog een kind was. Het kwam midden in de nacht en wiegde me in slaap. ~~Wanneer het leven tegenzat, was het mijn compagnon.~~ Het was lang geleden dat ik dit monster nog eens had ontmoet. In het middelbaar ging alles inmiddels goed met me, ik werd geaccepteerd; meer zelfs, mensen hadden me graag. We zaten toen allemaal in hetzelfde schuitje, we waren niet rijk en kwamen van dezelfde, marginale buurt. Toen was het leven goed.

Na de verhuis ging ik naar een school waar de kinderen je beoordeelde op basis van je voorkomen, ze keken niet naar je voorgeschiedenis. ~~Het interesseerde hen niet dat het leven jou al ontelbare keren had gekwetst.~~ Deze kinderen wisten niet wat de buitenwereld voor hen in petto had en ik had bijna medelijden met hen gehad, als enkel zij niet zo hardvochtig waren. Die kinderen waren *fake* en ze wisten het. Het ergste van al was, dat ze deze valse schijn helemaal niet erg vonden, alsof het zo hoorde te zijn. De façade ging eindeloos door; van de werkmannen die elke morgen elk takje dat een beetje verkeerd lag afknippen, tot de glimlachende burens met afkeurende ogen. Alles voor de illusie van perfectie. Ik voelde hoe mijn leugen stilaan als een masker voor me werd. Fluweelzacht en zonder barsten. Niemand die iets merkte. Ik was bang dat ik zou vervagen, dat enkel mijn masker nog zou overblijven. Het was niet dat ik een eenzaat was, ik had wel vriendinnen. Alleen had ik geen raakvlakken met deze mensen; begrijp me niet verkeerd, ik mocht hen erg graag maar hoe kon ik in godsnaam van deze mensen verwachten dat ze me begrepen als hun leven compleet anders was? Ik bleef altijd alleen achter met mijn leugen en het monster van verdriet.

Ik merkte dat ik verbitterd raakte. Misschien door mijn masker, mijn leugens. Misschien door alle kutzooi die ik dat jaar had meegemaakt. Ik merkte dat er meer dagen waren dat ik iedereen die ik tegenkwam verwenste, dan dat er dagen waren dat ik de eigenlijke schoonheid

in deze wereld zag. ~~Ik wou terug.~~ Ik moest verder. Want ik wou lachen met mijn vrienden en de warmte van de zon op mijn huid voelen. ~~Ik kon die gevoelloosheid niet aan.~~ Ik wou terug hoop en geluk ervaren. Ik wou dat de dood van mijn grootvader niet meer als een vloek op onze schouders rustte. Ik wou gemoedsrust, zowel voor ons als voor hem. Ik wou verder. ~~Maar ik weet nog altijd niet hoe.~~